

OVERDENKING

STILTE

Hoe gaan we om met stilte in ons geloofsleven?

De stilte van een God die ver weg voelt, of juist de stilte als een kans om God te ontmoeten. Met in mijn gedachten het nieuwe jaar voor ons en de goede voornemens die we vaak weer hebben, las ik over de stilte in een boek van de Jezuiet James Martin. Ik deel enkele gedachten met jullie om mee te nemen in de komende tijd. Stilte in de relatie. Soms lijkt het of God ver weg is, en er helemaal niets gebeurt als je bidt. Soms zijn er donkere periodes in je leven waarin je zo graag iets van Gods zou willen ervaren, maar niets voelt. Dat is niet altijd makkelijk, die afstand, die 'woestijntijd', het gemis van dat gevoel van verbinding met God. Tegelijk is stilte een onderdeel van elke relatie. Je kan wandelen met een vriend of vriendin zonder iets te zeggen. Je kan van een geliefde gescheiden zijn door fysieke afstand waardoor er stilte is.

Stilte kan soms lastig zijn of verwarrend, maar er is ook de stilte die troostend kan zijn, of zelfs heilzaam. In elkaars nabijheid zonder woorden. In sommige vriendschappen zijn er lange stiltes. En het kan helpen om de stilte in de relatie met God te vergelijken met stiltes in een vriendschap. Want van die vrienden weet je, dat ook als er een tijd geen contact is, ze tóch nog altijd je vrienden zijn.

Zo kan het ook zijn met God en je gebed, of je Gods aanwezigheid nu voelt of niet, je mag wéten dat God er is. Stilte als kans. Stilte is eigenlijk heel waardevol. Het is een kunst om écht stil te zijn, zelf of met elkaar. Om naar binnen te kijken, om het diepste van jezelf ruimte te geven. En, om te luisteren naar God. In de letterlijke stilte kan je God juist ook ontmoeten. Denk maar aan het bekende Bijbelverhaal over de profeet Elia, die bij de berg Horeb komt en een grot in gaat om te overnachten (1 Kon 19: 8 e.v.). 11 Er ging een grote, krachtige windvlaag voor de HEER uit, die de bergen spleet en de rotsen aan stukken sloeg, maar de HEER bevond zich niet in die windvlaag. Na de windvlaag kwam er een aardbeving, maar de HEER bevond zich niet in die aardbeving. 12 Na de aardbeving was er vuur, maar de HEER bevond zich niet in dat

vuur. Na het vuur klonk het gefluister van een zachte bries. In die zachte bries, daar is God aanwezig en ontmoet Elia de HEER.

Niet in kabaal en geweld en spektakel, maar in het gefluister. De kunst van stil zijn is een kunst die we langzaam dreigen te verliezen. In onze wereld waar er altijd geluid is, we altijd in verbinding staan met een heleboel mensen en taken tegelijk. Waarin we zoveel informatie binnen krijgen op een dag dat het moeilijk is er van los te komen. Wanneer zat je voor het laatst ergens op een bankje gewoon om na te denken? Wanneer liep je voor het laatst in gedachten verzonken een rondje buiten, zonder (ander) doel? Wanneer deed je voor het laatst de deur van je kamer dicht en zocht je de stilte heel bewust op? Stil zijn is een kunst. En tegelijk zijn er ook zoveel mensen voor wie die letterlijke stilte juist oorverdovend is. Eenzaam. Verdrietig of confronterend. Voor wie er in deze coronatijd misschien wel veel te veel stilte was, en is.

Hopelijk verliezen we elkaar in die verschillende belevingen niet uit het oog en raken we er over in gesprek. Hoe ervaart u/ hoe ervaar jij de stilte? En ik hoop ook dat het voor ieder van ons een helpende gedachte zal zijn dat we stilte mogen zien als 'vertoeven in Gods aanwezigheid'. Ook als we die aanwezigheid niet altijd voelen, God is er wel. Hij wil met ons mee gaan in elke stap, nabij zijn. Dat mochten we vieren met Kerst, daar worden we aan herinnerd door Jezus' naam 'Immanuël/God met ons' en door Gods naam 'Ik zal er zijn'.

En met dat vertrouwen mogen we het nieuwe jaar in gaan. Volop Gods nabijheid zoekend in de stilte. 'Als je ontevreden bent over je relatie met God, denk er dan over in termen van vriendschap [...]. Je relatie met God zal veranderen tijdens je leven. Soms zal het vanzelf gaan, makkelijk zelfs en rijk en troostend aanvoelen.

Op andere momenten zal het moeilijk lijken, bijna een karwei dat weinig 'resultaat' oplevert. Maar het belangrijkste is - zoals bij elke vriendschap - om door te gaan en om uiteindelijk de Ander beter te leren kennen en lief te hebben. En ook om de Ander toe te laten om jou beter te leren kennen en lief te hebben.' Ga met God, en Hij zal met je zijn. Een gezond en gezegend nieuw jaar gewenst!

Ds. Inge Landman